

LUCINDA RILEYOVÁ

POSLEDNÁ LÚBOSTNÁ PIESEŇ

TATRAN

POSLEDNÁ
LÚBOSTNÁ PIESEŇ

LUCINDA RILEYOVÁ

POSLEDNÁ
LÚBOSTNÁ PIESEŇ

TATRAN

Z anglického originálu Lucinda Riley: The Last Love Song,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Macmillan an imprint of Pan Macmillan,
Londýn 2025,

preložila Mária Kočanová.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2025,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5568. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a polep navrhla a spracovala Ľubica Kochanová.

Zodpovedná redaktorka Adriana Oravcová

Jazykové redaktorky Ivana Fábryová, Zlata Sršňová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © Lucinda Riley Limited, 2025

Translation © Mária Kočanová 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2025

ISBN 978-80-222-1783-5

Predslov

Milí čitatelia,

teší ma, že ste si otvorili tento román Lucindy Rileyovej. Som Lucindin syn Harry Whittaker. Ak je vám moje meno známe, bezpochyby je to vďaka románu *Atlas: Príbeh tatka Slaného*, záverečnému dielu maminej série *Sedem sestier*, ktorý som po jej smrti v roku 2011 dokončil.

Rád by som vám vysvetlil, prečo román *Posledná lúboštná pieseň* vychádza až v roku 2025. Na to je však potrebné priblížiť maminu tvorbu, preto vás prosím o trpezlivosť.

V rokoch 1993 až 2000 mama napísala osem románov pod menom Lucinda Edmondsová. Zdalo sa, že jej kariéra sa náhle skončí románom *Lúboštný list*. V románe rozvíja predstavu, že v britskej kráľovskej rodine by mohol byť nelegitímny príslušník. Smrť princeznej Diany a následné rušné udalosti v kráľovskej rodine však spôsobili, že kníhkupci v tom čase pokladali túto tému za priveľmi riskantnú. Zrušili objednávky a vydavatelia od zmluvy odstúpili.

V rozpätí rokov 2000 až 2008 mama napísala tri romány, no ani jeden z nich nevyšiel knižne. Až v roku 2010 náhle prerazila. Prvá kniha, ktorú uverejnila pod menom Lucinda Rileyová – *Čierna orchidea*, zožala úspech. Pod novým menom sa stala jednou z najúspešnejších autoriek ženských románov na svete a v čase, keď písala, sa predalo viac ako sedemdesiat miliónov kníh.

Popri nových románoch mama prepísala aj tri „edmondsovky“: *Dievča z Neapola*, *Anjelský strom* a už spomínaný *Lúboštný list*. Pokiaľ ide o tieto tri nevydané romány, všetky už medzitým vyšli a zaznamenali obrovský úspech.

Lucinda Rileyová bola bezpochyby jednou z najlepších svetových rozprávačiek, no počas viac ako tridsaťročnej spisovateľskej kariéry jej

talent prirodzene dozrieval. Na svojich troch predchádzajúcich románoch urobila rozsiahle úpravy: menila dej, pridávala postavy, vylepšovala štýl. Podobnej úlohy som sa ujal aj ja: Osviežujem a aktualizujem text, pomáham premeniť „Edmondsovú“ na „Rileyovú“. Rovnako som postupoval aj v roku 2024 pri románe *Utajený osud*.

Posledná ľubostná pieseň pôvodne vyšla v roku 1997 pod názvom *Loosing you* (*Strácam ťa*, pozn. prekl.). Pre mňa je táto kniha výnimočná aj vďaka miestu deja. Mnohí čitatelia vedia, že hoci sa mama narodila v Lisburne, za svoj duchovný domov vždy považovala Západný Cork v Írsku. Začiatkom deväťdesiatych rokov, krátko po mojom narodení, sme sa presťahovali z Anglicka do Clonakilty. Moje najkrajšie spomienky z detstva sa viažu k tamojšiemu úžasnému pobrežiu – predovšetkým k ukrytým zátokám pláže Inchydoney, kde mi mama rozprávala príbehy o neposlušných škriatkoch, ktorí ich obývali. Potom sme sa chodili zohriať do niektorej z útulných krčmičiek Clonu a dúfali sme, že nám zahrá niektorý z miestnych huslistov alebo flautistov. Táto jedinečná zmes hudby a mýtov podnietila moju predstavivosť – nie div, že Írsko sa pýši toľkými skvelými literárnymi mysliteľmi.

Román *Posledná ľubostná pieseň* je v mnohých ohľadoch poctou Západnému Corku. Nemal by som prezrádzať priveľa z deja, no už od začiatku je jasné, že žiarivé svetlá londýnskej Carnaby Street blednú v porovnaní s divokým Atlantikom a s (fiktívnym) Ballymorom.

Text nesie nezameniteľný rukopis Lucindy. Na nasledujúcich stranách vás čaká vášnivá láska, tragická strata a, prirodzene, zdrvujúce tajomstvo z minulosti, ktoré vrhá tieň na budúcnosť. V predslove k románu *Utajený osud* som v roku 2024 napísal, že „(redaktorský) proces bol náročný“ vzhľadom na ťažké témy. Tu som sa s podobnými témami nestretol. Práca na románe *Posledná ľubostná pieseň* bola pre mňa čistým potešením. Hoci ako čerstvý otec dvojčiek-dievčatiek musím priznať, že pre mňa bolo oveľa náročnejšie dodržať termíny!

Odkaz pre Lucindine verné čitateľky: mama vás opäť víta ako dávna priateľka, pripravená vtiahnuť vás do minulosti. Nové čitateľky, vitajte! Teší ma, že ste sa rozhodli stráviť čas s Lucindou Rileyovou.

Harry Whittaker, 2025

Prológ

Londýn, jún 1986

V televíznej miestnosti sa vždy povalovali noviny z predchádzajúceho dňa, ale ona sa nikdy neunúvala prečítať si správy. Niekedy ich pozbiejala a lúštila krížovky. Pomáhalo jej to prekonať nudu. Zdvihla výtlaky *Sunu* a *Mirroru* poznačené kruhmi od hrnčekov, strčila si ich pod pazuchu a vykročila do svojej cely. Našťastie bola prázdna. Muriel sa išla osprchovať.

Usadila sa na posteľ a zdvihla prvé číslo. Pri hľadaní strany s krížovkou na ňu odrazu vyskočila známa tvár. Odhodlane ju ignorovala a listovala ďalej.

Ten muž bol stále veľkou hviezdou. Jeho meno nadobudlo až kultový rozmer vďaka tomu, že pred mnohými rokmi záhadne zmizol. Noviny jednoducho museli uverejniť jeho fotografiu.

Snažila sa zatlačiť minulosť do kútika mysle. Našla krížovku a vybrala z vrečka na kombinéze guľôčkové pero. No sústredenosť bola, pochopiteľne, fuč.

Napokon svoje úsilie vzdala, vrátila sa na spomínanú stranu a pustila sa do čítania.

VRÁŤ SA DOMOV, CON!

Dnes oficiálne oznámili, že senzácia šesťdesiatych rokov – skupina Fishermen vystúpi v pôvodnom zložení na vypredanom koncerte Hudba pre život, ktorý sa uskutoční vo Wembley. Minulé aj súčasné hviezdy prisľúbili, že tento víkend zaspievajú na podporu Afriky, ale všetci netrpezlivo čakajú na odpoveď na jednu otázku: Bude tam aj Con Daly? Frontman skupiny Fishermen sa totiž, ako je známe, neukázal na verejnosti viac ako desaťročie.

Lahla si na posteľ, noviny mala stále položené v lone. Naučila sa obrniť proti emóciám. Bol to jediný spôsob, ako tu prežiť. Ležala a civala na puklinu na strope, ktorá sa počas jej pobytu zväčšila od pár centimetrov na niekoľko desiatok, a na tvár sa jej zakradol ľahký úsmev.

Vari cíti potešenie?

Ani nie.

V osud prestala veriť pred mnohými rokmi. No šťastnou zhodou okolností, ak všetko prebehne pred prepúšťacou komisiou úspešne, vyjde o dva týždne z väzenia. Tesne predtým, ako sa skupina Fishermen znovu stretne na historickom vystúpení vo Wembley.

V ten večer, keď svetlo tri razy zablikalo, čo bol signál, že do zhasnutia ostáva desať minút, podišla k umývadlu a vyčistila si zuby. Potom vybrala z vrecka župana štyri tabletky, ktoré jej pred chvíľou priniesla bacharka, a hodila ich do prúdu vody. Sledovala, ako sa v nej chvíľu krúti a napokon miznú v odtoku.

Keď sa obrátila, Muriel na ňu zdesene vytreštila oči.

„Panebože, zlato, prečo si to spravila? Teraz už nijaké nedostaneš. Vieš, akí sú.“

Mlčky vyliezla hore na svoju posteľ.

„To je v poriadku, Muriel. Už ich viac nepotrebujem. Dobrú noc.“

O niekoľko minút zhaslo svetlo.

Neupadla však do nepokojného spánku privolaného tabletkami, ale ďalej ležala s otvorenými očami.

Potrvá nejaký čas, kým sa jej z tela vyplaví predchádzajúca dávka a vyčistí sa jej mozog, ale zvládne to. *Musí to zvládnuť.*

Ponorila sa do spomienok a nechala hnev znovu vyplávať na povrch. Bolesť jej dodá silu. Už cítila, ako rastie jej túžba po odplate.

Prvá část

Příprava

Západný Cork, Írsko, apríl 1964

Dedina Ballymore útulne zapadala do skalnatého pobrežia Západného Corku. Domy natreté jasnou ružovou, žltou a modrou farbou poskytovali radostný pohľad za pochmúrnych zimných dní, keď od Atlantiku šlahali nemilosrdné búrky. Tisícpäťsto obyvateľov dediny bolo zvyknutých na dážď, ktorý tu padal bez prestania celé tri mesiace. Ľudia vydržali dlhé zimy len preto, lebo vedeli, že po nich príde úchvatné leto s azúrovomodrou oblohou, mladí aj starí budú tráviť dlhé dni na zlatých plážach, ktorými bola táto oblasť Írska preslávená. Vedeli, že počas tých niekoľkých krátkych týždňov niet krajšieho miesta na tom Božom svete.

Sorcha O'Donovanová vyšla spolu s ostatnými dedinčanmi z kostola na svieži aprílový vzduch.

„Je krásne predpoludnie,“ usmiala sa Mary O'Donovanová. „Myslím, že konečne prišla jar.“

„Áno, už je nádherne, mami,“ prikývla Sorcha a nevedela sa dočkať, kedy bude preč. „Mami, môžem ísť pred obedom k Maureen? Sľúbila som jej pomôcť s matematikou.“

Mary zbadala priateľku a zakývala jej.

„Áno, ale určite sa vráť pred jednou. Vieš, ako si ocko potrpí na presnosť.“

„Áno, mami.“

Sorcha sledovala, ako sa jej mama obrátila a vykročila k priateľke. Potom zašla za kostol, kde mala odložený bicykel, prešla cez bránku a zabočila k Maureeninmu domu. Keď sa ocitla mimo dohľadu ľudí, odbočila za roh, zaprela sa do pedálov a plnou rýchlosťou sa pustila chodníkom, čo viedol od dediny k moru.

O pätnásť minút, po štyroch kilometroch smerom k pláži, schovala bicykel do priehlbiny v piesku a sadla si na dunu, aby sa vydýchala

a uhladila si rozstrapatené vlasy. Prešlo sotva niekoľko sekúnd, keď obďaleč začula Conovu gitaru a jeho príjemný hlas. Vyskočila na rovné nohy a začala prehľadávať okolie.

„Con, Con, to som ja!“ zavolala do hukotu vln, radostne sa rozbehla po dunách a zvířený piesok jej zasýpal kostolné šaty. „Con! Kde si?“ Do hlasu sa jej vkrádali rozpaky. „Con! Ja...“

Za chrptom sa jej ozvalo priateľské zrúknutie. Ani sa nestihla obrátiť a už po nej skočil. Spolu mätko dopadli na piesok a kotúľali sa po ňom, až kým nepristáli v priehlbine.

Sorcha zdvihla pohľad k chlapcovi nad sebou: pod hustým čiernym obočím mu svietili veľké modré oči lemované dlhými, zakrútenými, takmer dievčenskými mihalnicami. Pokožku mal aj po dlhej zime stále opálenú od morského vzduchu a hustá tmavá hriva mu splývala vo vlnách až na plecيا. Vedela, že nech by sa stalo čokoľvek, bude ho ľúbiť po zvyšok života.

„Ahoj, Sorcha, zlatko. Chýbal som ti?“ Usmial sa na ňu a žmurkol. „Ani nevieš, ako si mi chýbala.“

V hrdle jej navrela hrča. Prikývla a pohladkala ho prstom po chladnom líci. „Ach áno, Con.“

Pritisol sa jej perami na ústa a zakrátko cítila, ako sa rukou pomaly zakráda hore po jej stehne. Krátko sa kochala príjemným pocitom, potom sa však spamätala.

„Con, niečo si mi sľúbil!“ Vymanila sa spod neho a ľahla si na bok. „Šialene po tebe túžim, Sorcha. Prisahám, že na nič iné nemyslím. Včera večer som ti dokonca zložil pieseň.“ Nežne ju pohladkal po vlasoch. „Idem si po gitaru a zahrám ti ju.“ Vyskočil a rozbehol sa po dune.

Sorcha ostala nehybne ležať so zatvorenými očami, lebo si chcela uchovať každú spoločnú sekundu, aby sa k tomu mohla vracieť, keď bude večer usínať.

Vrátil sa.

„Nazval som ju *Moja jediná ozajstná láska*.“

Obrátila sa a sledovala, ako začína spievať.

„Ach, Con. Je to krásna melódia. Naozaj si ju zložil pre mňa?“ opýtala sa, keď dohral.

„Áno. A každé slovo som myslel vážne.“ Vystrel sa k nej a znova ju pobožkal na ústa. „Naozaj musíš ísť?“

Sorcha si oprášila piesok zo šiat a uhladila si vlasy.

„Vieš, že musím. Ocko by sa našťval, keby som neprišla včas na obed.“

Objal ju. „Ach, Sorcha. Príď bývať ku mne a staň sa mojou láskou,“ zaúpel. Potom jej zdvihol tvár. „Takto to nemôže ísť ďalej. O niekoľko mesiacov budeš mať sedemnášť. Potom nám už nič nebude stáť v ceste.“

„Vieš dobre, že môže.“ Oprela si hlavu o jeho hrud.

„Nie, ak so mnou odídeš za more. Nemôžem tu ostať dlhšie. Iba kvôli tebe nechcem odísť hneď.“

„Prosím, Con, nehovor tak.“

„Prepáč, ale je to pravda. Budeš sa musieť rozhodnúť, Sorcha.“

„Áno, áno, viem. Prídem v stredu po vyučovaní.“

„Budem ťa čakať vo svojej chatrči.“ Znovu ju pobozkal. „Dovidenia, láska moja.“

„Dovidenia.“

Sorcha sa mu neochotne vymanila z náručia a vykročila po dunách. Triasla sa, lebo vietor ju šľahal po holých nohách. Počasie sa zrazu dramaticky zmenilo, ako to býva zvykom v Západnom Corku. Obrátila sa a videla, že Con hľadá na more, kde sa schýľovalo k búrke. Ostáva jej najviac desať minút, kým začne liať ako z krhly, čo znamená, že bude mať veľký problém vysvetliť rodičom, prečo má celkom mokré šaty. Sorcha vyšla s bicyklom na cestu, nasadla naň a upaľovala domov.

Postava, ktorá ich oboch sledovala posledných štyridsať minút, nenápadne odbehla.

„Panenka Mária, Matka Božia! Si celá premočená, dieťa! Ako sa ti to podarilo za tie dve minúty od Maureen? Bež sa hore prezliecť. O tri minúty je obed na stole.“

„Áno, mamička.“ Sorcha vybehla hore schodmi. Zamierila do kúpeľne a zamkla za sebou dvere. Vliezla do vane a začala sa vyzliekať. Každý kus odevu dôkladne vytriasla. Potom vyšla z vane a pustila vodu, ktorou spláchla usvedčujúci zlatý piesok.

Keď zbehla na prízemie, otec už sedel v jedálni za dôkladne vylešteným mahagónovým stolom. V miestnosti páchnucej zatuchlinou bola vždy zima, lebo sa tam nezdržovali častejšie ako raz za týždeň.

„Tak už si sadni, Sorcha,“ vyzval ju otec.

Dcéra poslúchla a mama priniesla hovädzinu, ktorá sa dusila od siedmej ráno. Mary ju postavila pred manžela.

„Dúfam, že je mäkká, Seamus,“ povedala nervózne, keď otec vzal do ruky porcovací nôž.

Ženy mlčky sedeli a Seamus pedantne krájal stehno na dokonalé plátky. Až keď odkrojil tri porcie, smela Mary naložiť na tanieri zeleninu.

Všetka tá namáhavá práca, pomyslela si SORCHA, keď zdvihla vidličku. *A kým sa pustíme do jedenia, je to takmer vychladnuté.*

Nik neprehovoril. Seamus neschvaľoval rozhovor počas jedla. Keď skončili, SORCHA pozbierala tanieri, zatiaľ čo MARY priniesla zo sporáka v kuchyni dokonale upečený jablkový koláč.

SORCHA sledovala otca počas jedenia. Uvažovala, či sa s tým zachmúreným výrazom už narodil, alebo sa mračil tak často, že mu ten výraz jednoducho primrzol na tvári. V každom prípade bol stále namosúrený. Bohužiaľ, všetci tvrdili, že SORCHA sa naňho podobá. Určite po ňom zdedila husté kučeravé gaštanové vlasy a zelené oči. Bola tiež vysoká. Priateľky zo školy jej hovorili, vraj môže byť šťastná, že má takého fešného otca, ale SORCHA sa po večeroch modlila, aby nezdedila aj jeho povahu. Keď bola malá, často sa ho bála, rovnako ako jeho pohotovej ruky, vždy pripravej udrieť, ale teraz... ním len pohrdala.

„Smiem zapnúť rádio, mamička?“ opýtala sa.

„Vieš, že ocko si neželá, aby ho po obede niečo vyrušovalo.“

„Ani potichu?“

MARY pokrútila hlavou, presne ako SORCHA tušila. „Možno neskôr.“
DCÉRA začala utierať riad.

„Mami, smiem sa ťa na niečo opýtať?“

„Pravdaže.“

„Lúbiš ocka?“

„SORCHA!“ MARY sa prežehnala. „Čo je to za otázku? Vieš dobre, že áno.“

„Myslela som si to. Vieš, čítam jednu knihu na hodinu angličtiny. Má názov *Búrlivé výšiny*. Je o láske a... o vášni.“

„Aha.“ MARY ďalej umývala riad.

„Bola si niekedy šialene zaľúbená do ocka? Myslím, tak vášnivo, že si v noci nemohla spať, že bolo úžasné iba to, že si bola s ním, že keď ťa pobožkal, myslela si si, že sa rozplynieš od šťastia?“

MARY prestala umývať riad a zahľadela sa na dcéru. SORCHE žiarili oči a bola červená v tvári.

„Nuž... áno.“ Mary prikývla. „Raz som bola do niekoho zbláznená... chcem povedať do tvojho ocka. Tak ako to opisuješ. Lenže, Sorcha, také city netrávajú večne. Možno niekoľko mesiacov, v zriedkavých prípadoch niekoľko rokov. Potom sa postaví do cesty život, ozajstný život.“ Mary sa zadívala von oknom na kvapky prudko narážajúce na obločnicu. „Ak mám byť úprimná, iba zriedka sa ti podarí vydať sa za muža, ktorého skutočne miluješ.“

„Tebe sa to podarilo.“

Mary uprela pohľad na dcéru a zľahka sa usmiala. „Pravdaže sa mi to podarilo. Počuj, máš už hotové úlohy?“

„Áno.“

„Tak bež hore do svojej izby. Zvyšok dokončím sama.“

Sorcha pobožkala matku na jemné líce. „Ďakujem, mamička.“

Na poschodí, v v priestrannej pohodlnej spálni sa Sorcha načiahla za školskou taškou, vyložila na písací stôl učebnice, papier a písacie potreby a sadla si. Len čo si spravila pohodlie, prstami nahmatala obálku na spodku peračníka a vybrala ju. Bola pokrčená a fotografia v nej ešte väčšmi. Položila ju pred seba a končekmi prstov obkreslila črty jeho tváre, ako to urobila už tisíc ráz predtým. Všimla si, že celá fotografia je pokrytá jej odtlačkami.

„Con... Con,“ zašepkala s pohľadom upretým na svoju lásku. Fotografia bola otrasná, nezaostrená a Conovi na nej chýbalo ľavé ucho, lebo ju vystrihla z letáka propagujúceho posledný koncert jeho skupiny. Ale to vôbec nebolo dôležité.

Sorcha zatvorila oči a v pamäti si vybavila prvý večer, od ktorého uplynuli tri mesiace. Vtedy sa s ním prvý raz bozkávala...